

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 czerwca 2016r. przed Sądem Rejonowym w Kędzierzynie-Koźlu zapadł wobec K. C. (1) wyrok w sprawie II K 98/16, mocą którego K. C. (1) skazany został za czyn z art. 178a § 1 kk i art. 180a kk przy zast. art. 11 § 2 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a nadto orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, oraz świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Po wniesieniu przez oskarżonego apelacji, wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 28.09.2016 r., sygn. akt VII Ka 556/16, wyrok ten został zmieniony w ten sposób, że z opisu i kwalifikacji prawnej czynu wyeliminowano znamiona i kwalifikację prawną czynu z art. 180a, a ponadto wymierzoną karę pozbawienia wolności obniżono do 3 miesięcy, w pozostałej części wyrok został utrzymany w mocy.

W dniu 22 lipca 2018r. w K. na ul. (...), naruszając wskazany wyżej nakaz sądowy, K. C. (1) kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), dopuszczając się podczas parkowania uszkodzenia samochodu osobowego marki S. (...) należącego do M. K. (1). Z zawiadomienia M. K. zostało przeprowadzone postępowanie wykroczeniowe, podczas którego m.in. zabezpieczono monitoring miejsca zdarzenia. W toku oględzin monitoringu właściciel pojazdu, A. K., rozpoznał w kierowcy swojego pracownika K. C. (1).

Dowód :

- protokół przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu, k.30-32,
- płyta z nagraniem monitoringu, k.40,
- wydruk zdjęć z monitoringu, k. 41-42,
- odpis materiałów ze sprawy wykroczeniowej, k. 43-49,
- informacja ze Starostwa Powiatowego z odpisem decyzji administracyjnej o cofnięciu uprawnień, k. 53-54, 63-64,
- odpisy wyroku skazującego, k. 60-62.

W dniu 18 grudnia 2017 r. D. P. na trasie K. ulica (...) W. – P. ul. (...) kierował samochodem marki S. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,24 mg/l, 1,22 mg/l i 1,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

W związku z powyższym faktem, wszczęto i przeprowadzono postępowanie przygotowawcze w sprawie popełnienia przez D. P. przestępstwa z art. 178a §1 kk, zarejestrowane pod sygn. akt prokuratorskich Prokuratury Rejonowej w Kędzierzynie-Koźlu 2 Ds. 82.2018.

Po wniesieniu aktu oskarżenia do Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt II K 44/18. Na rozprawie sądowej w dniu 22 maja 2018 r. , po pouczeniu o odpowiedzialności grożącej za składanie fałszywych zeznań, K. C. (1) został przesłuchany w charakterze świadka i zeznał nieprawdę na temat okoliczności i przebiegu zarzuconego D. P. przestępstwa z art. 178a § 1 kk oraz personaliów sprawcy, zeznając, iż to on sam kierował samochodem w dniu 18.12.2017 r., a zeznania te miały służyć za dowód w toczącym się postępowaniu karnym, jednocześnie utrudniając postępowanie karne i pomagając sprawcy tego przestępstwa D. P. uniknąć odpowiedzialności karnej.

Po przeprowadzeniu rozprawy w sprawie II K 44/18, w dniu 27.06.2018 r. Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu wydał wyrok, na mocy którego uznał D. P. za winnego popełnienia zarzuconego mu przestępstwa z art. 178a § 1 kk, wymierzając mu za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 kk karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 40

złoty każda, orzekając świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, oraz pięcioletni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych objętych prawem jazdy kategorii (...). Wyrok ten stał się prawomocny z dniem 4.07.2018 r.

Dowód :

- odpis materiałów ze sprawy II K 44/18, k. 1-4, 6-18,
- wyjaśnienia oskarżonego K. C. (1), k. 93.

K. C. (1) ma 39 lat, posiada wykształcenie zawodowe, zatrudniony jest w firmie (...)H.U. (...) w charakterze montażysty z wynagrodzeniem około 2000 złotych netto miesięcznie. Jest kawalerem, ojcem jednego dziecka w wieku 16 lat. W przeszłości był pięciokrotnie skazywany za rozmaite przestępstwa, w tym dwukrotnie za czyny z art. 178a § 1 k.k, m.in. zmienionym w II instancji wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 27.04.2016 r., sygn. akt II K 98/16, skazany został za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na 3 miesiące pozbawienia wolności, z orzeczeniem czteroletniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Dowód :

- dane o osobie K. C., k. 79,
- dane o karalności k.58-59,
- odpisy wyroku skazującego, k. 60-62.

Przesłuchany w charakterze oskarżonego K. C. (1) na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia przestępstwa składania fałszywych zeznań, przyznając się do kierowania samochodem osobowym wbrew nałożonemu na niego zakazowi sądowemu i, korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Składając wyjaśnienia na rozprawie, oskarżony zmodyfikował je, przyznając się do popełnienia obu zarzuconych mu przestępstw. Wskazał, że nie potrafi powiedzieć, kto kierował samochodem w dniu 18.12.2017 r., gdyż go tam w ogóle nie było. Złożył fałszywe zeznania, że tamtego dnia w tym miejscu kierował samochodem, gdyż nie miał nic do stracenia. D. P. nie prosił go o złożenie fałszywych zeznań. Kierując samochodem w dniu 22.07.2018 r. wiedział, że ma zakaz prowadzenia pojazdów, ale nie zastosował się do niego, gdyż chciał tylko przeparkować pojazd.

Dowód :

- wyjaśnienia oskarżonego K. C. (1), k. 77, 93.

Zważył Sąd, co następuje :

K. C. (1) oskarżony został o to, że :

I. w dniu 22 maja 2018r. w Sądzie Rejonowym w Kędzierzynie-Koźlu II Wydział Karny w toku rozprawy o sygn. akt II K 44/18 prowadzonej w sprawie D. P. oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk, będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka i uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę na temat okoliczności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę na temat okoliczności i przebiegu tego przestępstwa oraz personaliów sprawcy, zeznając, iż to on kierował samochodem, a zeznania te miały służyć za dowód w toczącym się postępowaniu karnym, jednocześnie utrudniając postępowanie karne i pomagając sprawcy ww przestępstwa uniknąć odpowiedzialności karnej, to jest o przestępstwo z art. 233 § 1 kk,

II. w dniu 22 lipca 2018r. w K. na ul. (...) kierował samochodem marki V. o nr rej. (...) wbrew orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu sygn. akt II K 98/16 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, tj. od dnia 28.09.2016r. do 28.09.2020r., to jest o przestępstwo z art. 244 kk.

Stosownie do przepisu art. 233 § 1 kk, dopuszcza się fałszywych zeznań ten, kto składając zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, podlegają karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Zabronione zachowanie może mieć formę działania polegającego na świadomym składaniu zeznań nieprawdziwych albo zaniechania, które polega na powstrzymaniu się od podania znanych zeznającemu okoliczności stwierdzających prawdę. Treści zawarte w fałszywych zeznaniach muszą być obiektywnie niezgodne z prawdą, jak również subiektywnie nieprawdziwe. Jest to więc przestępstwo, które można popełnić jedynie umyślnie - w formie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego, tzn. że sprawca musi chcieć zeznać nieprawdę lub zataić prawdę albo przewidywać taką możliwość i z tym się godzić. Nieświadome mówienie nieprawdy, chociażby sprawca mógł błędu uniknąć, jak też działanie lekkomyślne nie wypełniają podmiotowych znamion przestępstwa (por. wyrok SN z dnia 15 stycznia 1999 r., II KKN 129/97, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 9, poz. 1). Drugim warunkiem przedmiotowym odpowiedzialności jest, aby przyjmujący zeznania, działając w zakresie swych uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania lub odebrał od niego przyrzeczenie (art. 233 § 2). Kompetencję do przyjmowania zeznań regulują odpowiednie przepisy procesowe, które określają kogo można przesłuchiwać pod rygorem odpowiedzialności za fałszywe zeznania oraz tryb przesłuchania (uchwała SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., I KZP 22/99, OSNKW 1999, nr 9-10, poz. 51; por. też postanowienie SN z dnia 2 lutego 2004 r., V KK 168/03, OSNKW 2004, nr 3, poz. 29). W zakresie przesłuchania świadka przepisem tym jest art. 190 § 1 k.p.k., nakazujący, by przed rozpoczęciem przesłuchania uprzedzić świadka o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy.

Jednocześnie, w opisie zarzuczonego oskarżonemu czynu z art. 233 § 1 kk zawarto sformułowanie, iż składaniem fałszywych zeznań oskarżony utrudniał postępowanie karne, pomagając sprawcy przestępstwa, to jest D. P., unikając odpowiedzialności karnej, co jest charakterystyczne dla znamion przestępstwa poplecznictwa z art. 239 § 1 kk. Uwzględniając, jak należy sądzić, utrwalone zasady orzecznictwa, w kwalifikacji prawnej tego czynu nie ujęto kwalifikacji czynu z art. 239 § 1 kk, uznając, że przepis art. 233 § 1 kk jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisu art. 239 § 1 kk.

Zgodnie z art. 244 kk, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu (...) prowadzenia pojazdów (...) podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

W przekonaniu Sądu, ocena wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, również wyjaśnień samego oskarżonego, który ostatecznie na rozprawie przyznał się do obu zarzuczonych mu przestępstw, a w szczególności materiałów z akt sprawy II K 44/18 i treści wydanego w tej sprawie kształtującego prawo prawomocnego wyroku skazującego D. P. za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, zaprzeczającego początkowej wersji oskarżonego w zakresie kierowania pojazdem przez w dniu 18.12.2017 r. przez niego samego, oraz materiałów ze sprawy wykroczeniowej z zawiadomienia M. K. (1), dokonana swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wskazuje w sposób niewątpliwy na popełnienie przez oskarżonego obu zarzuczonych mu przestępstw składania fałszywych zeznań i prowadzenia samochodu osobowego z naruszeniem zakazu sądowego, wypełniających wszystkie, opisane wyżej znamiona czynu z art. 233 § 1 k.k., z elementami znamion czynu z art. 239 § 1 kk, przy czym wskazanie jako kierującego K. C. miało w sposób ewidentny uchronić przed odpowiedzialnością karną D. P., oraz znamiona czynu z art. 244 kk, przy spełnieniu jednocześnie, jak wynika z akt sprawy karnej II K 44/18 tut. Sądu, wszystkich warunków poniesienia przez oskarżonego odpowiedzialności karnej za czyn z art. 233 § 1 k.k., w szczególności pouczenia go przed przesłuchaniem o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. W świetle nagrania z kamery monitoringu, sprawstwo oskarżonego odnośnie również czynu z art. 244 k.k. nie budzi wątpliwości; sam oskarżony zresztą nigdy go nie kwestionował.

Uwypuklić należy, że wskazany wyżej wyrok Sądu Rejonowego w Kędzierzynie-Koźlu z dnia 27.06.2018 r. w sprawie II K 44/18, skazujący D. P. za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 kk w określonym miejscu i czasie i za pomocą określonego pojazdu mechanicznego, należy do kategorii prawomocnych rozstrzygnięć sądu kształtujących prawo, które po myśli art. 8 § 2 kpk są wiążące dla sądu rozpoznającego inną sprawę karną, wersja zaś oskarżonego K. C. (1) z postępowania przygotowawczego, z której oskarżony na rozprawie ostatecznie zrezygnował, jednoznacznie zmierzała,

tak jak bezskutecznie zmierzała w postępowaniu II K 44/18, do podważenia ustaleń prawomocnego kształtującego prawo wyroku skazującego.

Nie mając zatem wątpliwości dotyczących sprawstwa oskarżonego odnośnie obu zarzuconych mu czynów przestępczych, uznał Sąd oskarżonego K. C. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 233 § 1 kk i za to na podstawie art. 233 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Uznając oskarżonego K. C. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 244 kk, na podstawie art. 244 kk wymierzył Sąd oskarżonemu za ten czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 kk wobec oskarżonego została orzeczona kara łączna 10 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat.

Przy wymiarze kary pozbawienia wolności i środka karnego na niekorzyść oskarżonego K. C. poczytał Sąd znaczną społeczną szkodliwość czynów oskarżonego i znaczny stopień jego winy, wynikające przede wszystkim z tego, że zeznania świadków są w postępowaniu karnym podstawowym środkiem ustalania prawd, zaś naruszenie zakazu sądowego nastąpiło po uprzednim, dwukrotnym skazaniu oskarżonego za przestępstwa prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości.

Analizując kwestię wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo, Sąd kierował się wskazaniem w zakresie wymiaru kary opisanymi w art. 53 § 1 i 2 kk, wyrażającymi dyrektywy prewencji indywidualnej oraz generalnej w jej znaczeniu pozytywnym.

Sąd nie znalazł jednocześnie podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania K. C. (1) orzeczonej wobec niego łącznej kary pozbawienia wolności, bowiem podstawową przesłanką stosowania tej instytucji jest przekonanie Sądu, że takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżeniu powrotowi do przestępstwa. Owo przekonanie ma być oparte przede wszystkim na podstawie sprawy, jego właściwościach i warunkach osobistych, dotychczasowym sposobie życia oraz zachowaniu się po popełnieniu przestępstwa.

Z całą mocą należy w tym miejscu podkreślić, że K. C. (1) był pięciokrotnie skazywany za rozmaite przestępstwa, w tym dwukrotnie za przestępstwa z art. 178a § 1 kk, lekceważąc przy tym cofnięcie mu uprawnień do kierowania samochodami osobowymi. Jak wynika z danych o karalności, ostatnią karę pozbawienia wolności skończył odbywać zaledwie w dniu 8.08.2017 r. Fakt ten jakże dobitnie świadczy o nieprzystosowaniu oskarżonego do normalnego funkcjonowania w społeczeństwie. Oskarżony z faktu skazań nie wyciągnął żadnych wniosków i nadal lekceważąc porządek prawny popełnił kolejne przestępstwa i to w okresie niespełna roku od zakończenia dotychczasowej odsiadki. Uwypuklić w tym miejscu należy, że oskarżony nie spełnia nawet przesłanek formalnych zawieszenia orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, gdyż, stosownie do treści art. 69 § 1 k.k., Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd wymierzył oskarżonemu karę w granicach ustawowego zagrożenia, według swojego uznania, uznając, iż nie przekracza ona stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia. Przy tym, na korzyść oskarżonego Sąd poczytał jego sytuację rodzinną, w szczególności fakt, że jest ojcem szesnastoletniego dziecka, oraz fakt wykonywania pracy zarobkowej.

Łączna kara bezwzględna 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczona wobec oskarżonego, zdaniem Sądu, spełni głównie cele prewencji generalnej, to jest wpłynie pozytywnie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa oraz wzbudzi w społeczeństwie poczucie istnienia sprawiedliwości, iż za negatywne zachowanie należy ponieść odpowiednią karę. W tym rozumieniu wymierzona kara stanowiła będzie również przestrożę przed popełnianiem przestępstw, a więc działała będzie odstraszająco wobec potencjalnych przestępców, przekonując o swoistej

nieopłacalności popełniania podobnych przestępstw. Sąd nie wierzy, że na tym etapie życia oskarżonego jest możliwa jego resocjalizacja, czy też swoiste przewartościowanie jego systemu wartości. Oskarżony swoim dotychczasowym zachowaniem dał wyraz temu, iż nie chce bądź nie potrafi zmienić swego postępowania, nie podejmuje też jakichkolwiek prób w tym zakresie - o czym w szczególności świadczy historia jego karalności.

Uwzględniając właściwości i warunki osobiste oskarżonego, trudno również uznać, by przemawiały one wystarczająco za zawieszeniem wymierzonej mu kary.

Powołane wyżej okoliczności legły również u podstaw orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat trzech.

O kosztach sądowych wobec oskarżonego K. C. (1) orzekł Sąd na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 280 złotych, w tym opłatę w kwocie 180 złotych.